

Пише: Милош Мишић
среда, 10 фебруар 2016 08:06

У протекле три-четири недеље у медијима и политичкој, и у иначе прилично инертној интелектуалној јавности избила је врло оштра и бурна полемика поводом иницијативе за рехабилитацију генерала Милана Недића, председника српске владе за време немачке окупације у Србији током Другог светског рата. Одједном, ускомешали су се духови, узбуркале страсти и усталасале емоције.

Од првобитне полемике о разлозима за и против *правне* или пак, *историјске* рехабилитације, дошло се чак и до питања права једног историчара да изрази своје научно или било које друго мишљење о некој појави или проблему у друштву, независно од мишљења или званичног става странке или организације којој припада. Међутим, оно што је, при свему овоме, веома упадљиво, а што је на неки начин измакло пажњи шире јавности јесу идеолошки парадокси, а још више, лицемерје политичке, али пре свега интелектуалне елите. Барем оног њеног гласнијег дела.

Наиме, они припадници наше интелектуалне и политичке елите који су у протеклих месец дана били најогорченији и најгласнији противници рехабилитације генерала Недића, а за вредности антифашизма и отпора страном окупацији уопште, исти су они који сматрају да „мрачних деведесетих“ није требало пружити отпор очигледном насиљу и гажењу интереса Србије, као и српског народа на простору бивше СФРЈ, они који се већ 15 година здушно залажу, ударнички спроводе и агитпроповски оправдавају безалтернативну политику приближавања ЕУ, а и, додуше нешто стидљивије, приближавања НАТО пакту.

Рехабилитација Недића и идеолошки парадокси нашег времена

Пише: Милош Мишић
среда, 10 фебруар 2016 08:06

Рехабилитација Недића и идеолошки парадокси нашег времена

Пише: Милош Мишић
среда, 10 фебруар 2016 08:06

Рехабилитација Недића и идеолошки парадокси нашег времена

Пише: Милош Мишић
среда, 10 фебруар 2016 08:06

